ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-ЖА V. TRSTENJAK
представено на 11 юни 2008 година [1]

I — Въведение

1. По настоящото дело Комисията на Европейските общности иска от Съда да установи, че Италианската република не е изпълнила задълженията си по общностните разпоредби относно системата на собствените ресурси на Общността, като е отказала да заплати лихви за забава във връзка със забавено осчетоводяване на собствените ресурси по отношение на митнически операции, при които стоката е пристигнала навреме в получаващото митническо учреждение, но доказателството за това е представено със закъснение в отправното митническо учреждение.

II — Правна уредба

A — *Конвенция ТИР*

2. Член 2 от Митническата конвенция относно международния превоз на стоки под покритието на карнети ТИР [2] (наричана по-нататък „Конвенцията ТИР“) гласи:

„Настоящата конвенция се прилага при превоз на стоки, извършван без междинно претоварване, с преминаване през една или няколко граници, от отправно митническо учреждение на договаряща страна до получаващо митническо учреждение на друга договаряща страна или на същата договаряща страна, в пътни превозни средства, в състави от превозни средства или в контейнери, при условие че част от пътя между началото и края на операцията ТИР се изминава по пътната мрежа.“

3. Съгласно член 4 от Конвенцията ТИР:

„Стоките, превозвани под режим ТИР, не подлежат на заплащане или депозит на вноски или износни мита и такси в транзитните митнически учреждения.“

1 — Език на оригиналния текст: словенски.

2 — ОВ L 252, 1978 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 1, стр. 198.

4. По смисъла на член 8 от Конвенцията ТИР:

„1. Гарантиращата асоциация се задължава да заплати изискуемите вносни или износни мита и такси, към които при необходимост се добавят и лихви за просрочено плащане [другаде в текста: „лихви за забава“], които е трябвало да бъдат заплатени по силата на митническите закони и правилници на страната, в която е открита нередовност във връзка с операцията ТИР. Тя е задължена съвместно и солидарно с лицата, дължащи визираните по-горе суми, да заплати тези суми.

2. Когато законите и правилниците на дадена договаряща страна не предвиждат заплащане на вносни или износни мита и такси в случаите, предвидени в параграф 1 по-горе, гарантиращата асоциация се ангажира да изплати при същите условия сума, равна на размера на вносните или износни мита и такси, към които при необходимост са добавени и закъснителни лихви [другаде в текста: „лихви за забава“].

[…]

7. Когато сумите, визирани в параграфи 1 и 2 от настоящия член, станат дължими [другаде в текста: „изискуеми“], компетентните власти, доколкото това е възможно, изискват тяхното заплащане от лицето или лицата, които са пряко задължени с тези суми, преди да подадат иск срещу гарантиращата асоциация.“

5. Член 11 от Конвенцията ТИР гласи:

„1. В случай на неприключване на карнет ТИР или когато приключването на даден карнет ТИР е извършено условно, компетентните власти нямат право да изискват от гарантиращата асоциация заплащане на сумите, визирани в член 8, параграфи 1 и 2, ако в срок от една година, считано от датата на оформяне на карнета ТИР от тези власти, те не са уведомили писмено асоциацията за неприключването или условното приключване. Тази разпоредба е приложима също така и в случай на приключване, постигнато чрез злоупотреба или измама, като обаче в такъв случай срокът става две години.

2. Искането за заплащане на сумите, визирани в член 8, параграфи 1 и 2, се изпраща на гарантиращата асоциация най-рано три месеца след датата, на която тази асоциация е била уведомена, че карнетът не е приключен или че е приключен условно, или че приключването е постигнато чрез злоупотреба или измама, и най-късно две години след същата тази дата. Същевременно, по отношение на случаите, които са станали предмет на съдебни процедури в рамките на гореуказания срок от две години, искането за плащане се изпраща в срок от една година, считано от датата, на която съдебното решение е влязло в сила.

3. За изплащане на изискваните суми гарантиращата асоциация разполага със срок от три месеца, считано от датата на искането за заплащане, което ѝ е изпратено. Асоциацията получава възстановяване на изплатените суми, ако в срок от две години след датата на искането за заплащане бъде установено по удовлетворителен за митническите власти начин, че не е извършена никаква нередовност във връзка с въпросната транспортна операция.“

Б — *Общностно право*

1. Митнически кодекс на Общността

6. Член 91 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 относно създаване на Митнически кодекс на Общността [3] (наричан по-нататък „МКО“) гласи:

„1. Режимът външен транзит разрешава превоз от едно до друго място на митническата територия на Общността на:

а) необщностни стоки, без да бъдат облагани с вносни сборове и други такси и без да подлежат на мерките на търговската политика;

б) общностни стоки, предмет на мерки на Общността, изискващи износа им в трети страни и за които са извършени съответните митнически формалности за износ.

2. Превозът на стоки по смисъла на параграф 1 се осъществява:

а) съгласно разпоредбите за режим външен транзит в Общността;

б) под покритието на карнет ТИР (Конвенция ТИР), при условие че превозът:

1) е започнал или трябва да завърши извън границите на Общността;

3 — Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58).

или	учреждение съгласно разпоредбите за съответния режим.“
2) се отнася както за пратки със стоки, които трябва да се разтоварят на митническата територия на Общността, така и за пратки със стоки, предназначени за разтоварване в трета страна;	8. Според член 204 от МКО:
	„1. Вносно митническо задължение възниква в случаи, различни от посочените в член 203, при:
или	
3. се извършва между две точки в границите на Общността през територията на трета страна;	а) неизпълнение на някое от задълженията, произтичащи по отношение на стоки, подлежащи на облагане с вносни сборове при временното складиране или ползването на митническия режим, под който те са поставени;
[…]“	или
7. Съгласно член 92 от МКО:	
„Режимът външен транзит завършва, когато стоките и необходимите документи се представят в получаващото митническо	б) неспазване на едно от условията, свързани с поставянето на стоките под определен митнически режим или с предоставянето на намалени или нулеви вносни сборове поради употребата на стоките за специфични цели;

освен когато се установи, че нередностите нямат реално въздействие върху правилното функциониране на временното складиране или съответния митнически режим.

2. Митническото задължение възниква в момента, в който престава да се изпълнява задължението, чието неизпълнение поражда митническо задължение, или в момента, в който стоката е поставена под съответния митнически режим, когато впоследствие се установи, че едно от условията, определени за поставянето на стоката под този режим или за предоставянето на намалени или нулеви вносни сборове поради употребата на стоката за специфични цели, в действителност не е било изпълнено.

3. Длъжникът е лицето, което според обстоятелствата трябва да изпълни задълженията, произтичащи по отношение на стоки, подлежащи на облагане с вносни сборове, от временното складиране или ползването на митническия режим, под който те са поставени, или да спазва условията, определени за поставянето на стоките под този режим.“

9. В член 217, параграф 1 от МКО е посочено, че:

„Размерът на вносните или износните сборове, който произтича от даденото митническо задължение, […] трябва да бъде изчислен от митническите органи незабавно в момента, в който те разполагат с необходимите данни и да бъде вписан в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, което е вземане под отчет.“

10. Член 236, параграф 1 от МКО гласи:

„Възстановяване на вносните или износните сборове се извършва, когато се установи, че в момента на плащането размерът на сборовете не е бил дължим или размерът е бил взет под отчет в противоречие с член 220, параграф 2.

[…]“

2. Регламент (ЕИО) № 2454/93 за определяне на разпоредби за прилагане на Митническия кодекс на Общността

освен ако в срока, установен в член 379, параграф 2, който трябва да се определи, на митническите служби се представи убедително доказателство за редовността на транзитната операция или за мястото, където действително е извършено нарушението или нередността.

11. Член 378 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент № 2913/92 [4] гласи:

„1. Без да се накърнява член 215 от Кодекса, когато пратката не е представена в получаващата митница [да се чете: „получаващото митническо учреждение“] и мястото на нередността или нарушението не може да се установи, това нарушение или нередност се смятат извършени:

— в държавата членка, към която принадлежи отправната митница [да се чете: „отправното митническо учреждение“],

или

— в държавата членка, към която принадлежи митницата на транзита [да се чете: „транзитното митническо учреждение“] в точката на влизане в Общността, на която [да се чете: „което“] е дадено съобщение за транзита,

2. Ако не се представи подобно доказателство и по този начин се приеме, че споменатото нарушение или нередност са били извършени в отправната държава членка или в държавата членка на влизане, посочена в първи параграф, второ тире, митата и другите сборове по отношение на въпросните стоки се взимат [да се чете: „се събират“] от тази страна съгласно разпоредбите на Общността или националното законодателство.“

12. Съгласно член 379 от Регламент № 2454/93:

„1. Когато дадена пратка не бъде представена в получаващата митница [да се чете: „получаващото митническо учреждение“] и мястото, където е било извършено нарушението или нередността не може да се установи, отправната митница [да се чете: „отправното митническо учреждение“] уведомява главното отговорно лице [да се чете: „отговорното лице“] за този факт колкото се може по-скоро и във всеки случай пред [да се чете: „преди“] края на единадесетия месец след датата на регистрирането на транзитната операция на Общността [да се чете: „регистриране на декларацията за общностен транзит“].

4 — Регламент на Комисията от 2 юли 1993 година (ОВ L 253, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3).

2. Уведомлението, посочено в параграф 1, по-специално посочва срока, до който на отправната митница [да се чете: „отправното митническо учреждение“] трябва да се представи доказателство за редовността на транзитната операция или да се посочи мястото, където действително е било извършено нарушението или нередността, което да задоволи митническите служби. Този срок е три месеца от датата на уведомлението, посочено в параграф 1. Ако споменатото доказателство се представи [да се чете: „не се представи“] до изтичането на този срок, компетентната държава членка взима мерки, за да си получи [да се чете: „за събирането на“] митата и другите сборове. В случаите, когато държавата членка [да се чете: „тази държава членка“] не е същата, в която се намира отправната митница [да се чете: „отправното митническо учреждение“], последната трябва незабавно да информира споменатата държава членка.“

13. Член 380 от Регламент № 2454/93 гласи:

„Като убедително доказателството за редовността на транзитната операция в смисъла на член 378, параграф 1 се приема, *inter alia*:

a) представянето на документ, заверен от митническите служби, който удостоверява, че въпросните стоки са били представени в получаващата митница [да се чете: „получаващото митническо учреждение“] […]“

14. Съгласно член 454 от Регламент № 2454/93:

„1. Настоящият член се прилага, без да накърнява специфичните разпоредби на [K]онвенци[ята] ТИР […] по отношение на финансовата отговорност на гарантиращите асоциации, когато се използва карнет ТИР […].

2. Когато бъде установено, че по време или във връзка с транспортна операция, извършвана под покритието на карнет ТИР […], е допуснато нарушение или нередност в определена държава членка, възстановяването [да се чете: „събирането“] на митата и другите такси, които могат да бъдат дължими, се извършва от тази държава членка в съответствие с разпоредбите на Общността или националните разпоредби, без да се отнема възможността за криминално [да се чете: „наказателно“] преследване.

3. Когато не е възможно да се установи на чия територия е извършено нарушението или нередността, смята се, че те са били извършени на територията на държавата членка, в която са били открити, освен ако в срока, установен в член 455, параграф 1, не се представи достатъчно убедително доказателство за редовността на операцията или за мястото, където споменатото нарушение или нередност са били извършени.

Ако не се представи подобно доказателство и по този начин се приеме, че споменатото нарушение или нередност са били извършени в държавата членка, в която са били открити, митата и другите сборове по отношение на въпросните стоки се взимат [да се чете: „се събират“] от тази страна [да се чете: „държава“] съгласно разпоредбите на Общността или националното законодателство.

[…]

Държавите членки взимат необходимите мерки за справянето с нарушенията или нередностите и за налагане на ефикасни наказания.“

15. Съгласно член 455 от Регламент № 2454/93:

„1. Когато бъде установено, че по време или във връзка с транспортна операция, извършвана под покритието на карнет ТИР […], е извършено нарушение или нередност, митническите служби уведомяват титуляра на карнет ТИР […] и гарантиращата асоциация в срока, предвиден в член 11, параграф 1 от Конвенцията ТИР […], в зависимост от случая.

2. Доказателството за нередността [да се чете: „редовността“] на операцията, извършена под покритието на карнет ТИР […] в смисъла на член 454, параграф 3, първа алинея, се съобщава в срока, предвиден в член 11, параграф 2 от Конвенцията ТИР […], в зависимост от случая.

3. Като убедително доказателство за митническите служби се приема, *inter alia*:

а) представяне на документ, заверен от митническите служби, който удостоверява, че въпросните стоки са били представени в получаващата митница [да се чете: „получаващото митническо учреждение“] […]. Този документ трябва да съдържа достатъчна информация за идентифицирането на споменатите стоки;

или

б) представяне на митнически документ, издаден в трета страна, който удостоверява освобождаването за местно ползване, или на копие или фотокопие от горния документ, ко[и]то трябва да бъдат заверени като истинско копие или от органа, който е заверил оригиналния документ или от органите в съответната трета страна или пък от органите в една от държавите членки. Този документ трябва да съдържа достатъчна информация за идентифицирането на споменатите стоки.

[…]“

№ 1150/2000 за прилагане на Решение 94/728/ЕО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите [6], с който е отменен Регламент № 1552/89:

3. Режим на собствените ресурси на Общността

„1. За целите на прилагането на настоящия регламент правото на Общностите върху собствените ресурси, посочени в член 2, параграф 1, букви а) и б) от Решение 94/728/ЕО, Евратом се констатира веднага след като са изпълнени условията, предвидени в митническите регламенти за вписване на правото по сметките, и след уведомяване на длъжника.

16. Член 2, параграф 1 от Регламент № 1552/89 за прилагане на Решение 88/376/ЕИО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите [5] гласи:

„За целите на прилагането на настоящия регламент правото на Общностите върху собствените ресурси, посочени в член 2, параграф 1, букви а) и б) от Решение 88/376/ЕИО, Евратом се констатира веднага след уведомяване на длъжника за дължимата сума от компетентната служба на държавата членка. Това уведомление се извършва незабавно след като длъжникът стане известен и след като размерът на правото може да бъде изчислен от компетентните административни органи при спазване на всички приложими в областта общностни разпоредби.“ [неофициален превод]

2. За дата на констатацията, посочена в параграф 1, се смята датата на вписване в счетоводните книги, предвидено в митническите регламенти […].“

18. Член 6 от Регламент № 1552/89 гласи:

„1. Сметките за собствени ресурси се водят от Министерството на финансите на всяка държава членка или от органа, определен от всяка държава членка, и се разпределят по видове ресурси.

17. Подобна разпоредба се съдържа и в член 2 от Регламент (ЕО, Евратом)

5 — Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 на Съвета от 29 май 1989 година за прилагане на Решение 88/376/ЕИО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите (ОВ L 155, стр. 1).

6 — Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 от 22 май 2000 година за прилагане на Решение № 94/728/ЕО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите (ОВ L 130, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 184).

2. а) Правата, констатирани в съответствие с член 2, се вписват по сметките, при спазването на буква б) от настоящия параграф, най-късно на първия работен ден след 19-о число на втория месец, следващ месеца, през който е било констатирано правото.

2. За нуждите на осчетоводяването на собствените ресурси месецът приключва не по-рано от 13:00 часа на последния работен ден от месеца на констатацията.

3. а) Правата, констатирани в съответствие с член 2, се вписват по сметките, при спазването на буква б) от настоящия параграф, най-късно на първия работен ден след 19-о число на втория месец, следващ месеца, през който е било констатирано правото.

б) Констатираните права, невписани по сметките, посочени в буква а), тъй като все още не са били възстановени и не е било представено никакво обезпечение, се записват в отделни сметки в срока, предвиден в буква а). Държавите членки могат да прилагат тази процедура, когато констатираните и обезпечени с гаранции права са оспорени и могат да претърпят изменения след уреждане на възникналите спорове[…].“ [неофициален превод]

б) Констатираните права, невписани по сметките, посочени в буква а), тъй като все още не са били възстановени и не е било представено никакво обезпечение, се записват в отделни сметки в срока, предвиден в буква а). Държавите членки могат да прилагат тази процедура, когато констатираните и обезпечени с гаранции права са оспорени и могат да претърпят изменения след уреждане на възникналите спорове.

19. Съгласно член 6 от Регламент № 1150/2000:

„1. Сметките за собствени ресурси се водят от Министерството на финансите на всяка държава членка или от органа, определен от всяка държава членка, и се разпределят по видове ресурси.

[…].“

20. По силата на член 8 от Регламент № 1552/89:

„Корекциите, нанесени съгласно член 2, параграф 2, се прибавят или се приспадат от общата сума на констатираните права. Те се записват в сметките, посочени в член 6, параграф 2, букви а) и б), както и в отчетите, посочени в член 6, параграф 3, съответно на датата на тези поправки [другаде в текста: „корекции“].

Корекции на вече съобщени на Комисията случаи на измама и нередности се посочват отделно.“ [неофициален превод]

21. В член 8 от Регламент № 1150/2000 се съдържа почти идентична разпоредба:

„Корекциите, нанесени съгласно член 2, параграф 4, се прибавят или се приспадат от общата сума на констатираните права. Те се записват в сметките, посочени в член 6, параграф 3, букви а) и б), както и в отчетите, посочени в член 6, параграф 4, съответно на датата на тези поправки.

Корекции на вече съобщени на Комисията случаи на измама и нередности се посочват отделно.“

22. Член 11 от Регламент № 1552/89 и член 11 от Регламент № 1150/2000 съдържат напълно идентична разпоредба:

„Всяко забавяне на вписванията по сметката, посочена в член 9, параграф 1, е основание за плащането на лихва от съответната държава членка при лихвения процент, който се прилага на валутния пазар на държавата членка на датата на падежа за краткосрочните публични финансови операции, увеличен с два процентни пункта. Този процент се увеличава с 0,25 процентни пункта за всеки месец закъснение [другаде в текста: „забавяне“]. Увеличеният лихвен процент се прилага за целия период на забавяне.“

23. Член 17, параграфи 1 и 2 от Дял VII, озаглавен „Разпоредби относно мерките за контрол“, от Регламент № 1552/89 и от Регламент № 1150/2000 гласи:

„1. Държавите членки се задължават да предприемат всички необходими мерки, за да гарантират, че сумата, която съответства на правата, констатирани съгласно член 2, се предоставя на Комисията при условията, предвидени в настоящия регламент.

2. Държавите членки се освобождават от задължението да предоставят на разположение на Комисията сумите, които съответстват на констатираните права, само ако поради форсмажорни причини тези суми не са били събрани. Освен това в конкретни случаи държавите членки могат да не спазват задължението да предоставят тези суми на разположение на Комисията, ако след задълбочена оценка на всички съществени обстоятелства във връзка с конкретния случай се окаже, че възстановяването [другаде в текста: „събирането“] е невъзможно в дългосрочен план поради причини, които не могат да се вменят на държавите членки[…]“

25. Член 23 от Регламент № 1150/2000 гласи:

„Настоящият регламент влиза в сила в деня на публикуването му в *Официален вестник на Европейските общности*.“

26. Регламент № 1150/2000 е публикуван в *Официален вестник на Европейските общности* на 31 май 2000 г.

24. Съгласно член 22 от Регламент № 1150/2000:

III — Процедури за нарушения и иск на Комисията

27. Искът на Комисията е свързан с две процедури за нарушения: № 2003/2241 и № 2006/2266.

„Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 се отменя.

А — *Процедура за нарушения № 2003/2241*

Позоваванията на споменатия регламент се смятат за позовавания на настоящия регламент и следва да се четат съгласно таблицата на съответствията, посочена в част А от приложението.“

28. В рамките на контрола на собствените ресурси, извършен през април 1994 г., Комисията установява, че в някои от

случаите на общностен транзит италианските власти не са събрали в предвидените за това срокове митата и другите такси, дължими по силата на член 379 от Регламент № 2454/93 поради непредставяне на доказателство за редовността на митническата операция.

29. Ето защо с писмо от 15 юни 2001 г. Комисията иска от Италианската република в съответствие с член 11 от Регламент № 1150/2000 да заплати лихви за забава в размер на 31 564 893 ITL (16 301,90 EUR) за закъснялото осчетоводяване на собствените ресурси, върху които Общността има право въз основа на митническо задължение, възникнало вследствие на нередовността на общностни транзитни операции.

30. Въз основа на извършените от италианските власти проверки се установява, че в 11 от 201 документа не са налице нередности. В тези конкретни случаи митническите процедури са били правилно уравнени, независимо че получаващото митническо учреждение е изпратило със закъснение доказателството до отправното митническо учреждение. При тези обстоятелства с писмо от 31 юли 2001 г. италианските власти уведомяват Комисията, че ще платят лихви за забава само за митническите операции, при които е имало нередности. За документите, за които при проверката е потвърдено само, че няма нередности, италианските власти отказват да платят лихви за забава. Във връзка с това и предвид обстоятелството, че транзитните документи са представени в получаващото митническо учреждение, те твърдят, че изобщо не е възникнало митническо задължение по смисъла на член 204 от МКО. Ето защо италианските власти подържат, че не се дължат лихви за забава.

31. Тъй като италианските власти не са склонни да платят лихвите за забава, на 3 февруари 2004 г. Комисията изпраща официално уведомително писмо до Италианската република, с което иска плащането на лихви за забава в размер на 847,06 EUR за правилно уравнените митнически операции, по които обаче осчетоводяването на собствените ресурси е станало със закъснение. След като с писмо от 8 юни 2004 г. Италианската република отново уведомява Комисията, че няма да плати посочените лихви за закъснение, последната изпраща мотивирано становище на 5 юли 2005 г., с което за пореден път иска плащането на лихвите за забава в двумесечен срок от получаването на становището.

32. В отговор на мотивираното становище италианските власти потвърждават своята позиция, че няма да платят лихви за забава.

Б — *Процедура за нарушения № 2006/2266*

33. В рамките на процедура за нарушения № 2006/2266 Комисията е установила четири транзитни операции по смисъла на Конвенцията ТИР, за които процедурите не са уравнени в посочените в член 11 от Конвенцията ТИР срокове. Доколкото

карнетът ТИР не е приключен своевременно, компетентните органи е трябвало да изискат плащането на митата. Тъй като това не е направено, транзитната операция била нередовна, поради което, според Комисията, е възникнало митническо задължение. Поради закъснялото осчетоводяване на собствените ресурси, върху които Общността има право въз основа това митническо задължение, Комисията е поискала от италианските власти да платят лихви за забава.

34. В рамките на тази процедура, както в процедура за нарушения № 2003/2241, италианските власти отказват плащането на лихви за забава. Те изтъкват, че при отсъствие на митническо задължение плащането на лихви за забава променя естеството на тези лихви. По този начин тези лихви за забава придобивали санкционен характер, наложена поради формално нарушение на сроковете по Регламент № 1152/89 за приключване на предвидените в него операции.

35. На 4 юли 2006 г. Комисията изпраща на Италианската република официално уведомително писмо, в което иска от властите на тази държава да платят лихви за забава в размер на 3 322 EUR. Поради липсата на отговор на това писмо, на 12 октомври 2006 г. Комисията изпраща на италианските власти мотивирано становище.

36. В отговора си от 12 декември 2006 г. на мотивираното становище италианските власти отхвърлят искането за плащане на посочените лихви за забава.

B — *Искът на Комисията*

37. Тъй като в процедурите за нарушения № 2003/2241 и № 2006/2266 италианските власти отказват плащането на лихви за забава, Комисията взема решение да предяви иск срещу Италианската република за установяване на неизпълнение на задължения.

38. Със своя иск Комисията моли Съда:

— да установи, че като е отказала да изплати на Комисията лихви за забава в общ размер на 847,06 EUR във връзка със забавеното осчетоводяване на мита и е отказала да адаптира националните разпоредби към общностната правна уредба, що се отнася до осчетоводяването на неоспорени митнически операции, обезпечени с обща гаранция, които са последица от транзитна операция в Общността,

— и като е отказала да изплати на Комисията лихви за забава в общ размер на 3 322 EUR във връзка с неспазване на наложените от общностната правна уредба срокове за вписване по сметка „А“ на митата в рамките на транзитните операции по смисъла на Конвенцията ТИР,

Италианската република не е изпълнила задълженията си по Регламент № 1552/89, и по-специално по член 6, параграф 2, буква а) от него, заменен от 31 май 2000 г. с Регламент № 1150/2000, и по-специално по член 6, параграф 3, буква а) от него.

— да осъди Италианската република да заплати съдебните разноски.

39. Италианската република моли Съда:

— да отхвърли иска,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

IV — Производството пред Съда

40. Исковата молба на Комисията е постъпила в секретариата на Съда на 8 юни 2007 г.; писмената защита — на 19 юли 2007 г. В съдебното заседание, проведено на 17 април 2008 г., представителите на Комисията и Италианската република са изслушани и са отговорили на въпросите на Съда.

V — Доводи на страните

41. По отношение на процедура № 2003/2241 *Комисията* твърди, че доколкото отправното митническо учреждение не е получило доказателство за уравняването на митническата операция в предвидения за това срок, тази митническа операция следва да се счита за нередовна, поради което в случая е възникнало митническо задължение. Комисията подкрепя доводите си с аргументи, изведени от съдебната практика, според които, когато „пратките, поставени под режим външен общностен транзит, не са представени в получаващото митническо учреждение в посочения от отправното митническо учреждение срок, се предполага, че е възникнало митническо задължение и че длъжник по него е отговорното лице“ [7].

7 — Решение от 14 април 2005 г. по дело Комисия/Нидерландия (C-460/01, Recueil, стр. I-2613, точка 72) и Решение по дело Комисия/Германия (C-104/02, Recueil, стр. I-2689, точка 81).

42. Комисията твърди, че в такъв случай компетентната държава членка е длъжна да изиска от отговорното лице доказателство за редовността на транзитната операция и че ако това доказателство не е представено навреме, държавата членка следва да събере съответните мита. Комисията подчертава, че уредените в общностното законодателство срокове за това са императивни, което позволявало еднакво прилагане на разпоредбите относно плащането на митата. Когато изтекат предвидените в член 379 от Регламент № 2454/93 срокове, държавата членка трябва по силата на член 6 от Регламент № 1552/89 незабавно да впише по сметките за собствени ресурси съответните суми и да ги предостави на разположение на Комисията в съответствие с член 10 от посочения регламент.

43. Освен това Комисията се позовава на член 11 от Регламент № 1552/89, по силата на който държавата членка трябва да заплати лихва при всяко забавяне на вписванията по сметката. Според Комисията от самата редакция на този член било видно, че задължението за плащане на лихви произтича от невписването по сметката, независимо от каквото и да било друго условие. По този повод Комисията твърди, че лихвите, чието плащане иска в настоящия случай, не са лихви за забавено плащане, а напротив — лихви, дължими пряко поради обстоятелството, че митническото задължение не е вписано по сметката за собствени ресурси или е вписано със закъснение. Това задължение продължава да съществува, дори да не е налице главно задължение за плащане, тъй като впоследствие се оказва, че митническата операция е извършена редовно.

44. Комисията отхвърля и довода на италианското правителство, че в случая плащането на лихви представлявало санкция. По този повод тя посочва, че в гражданското право съществува ясно установен принцип, според който целта на лихвите за забава е, от една страна, да се поправи претърпяната от кредитора вреда, тъй като през определен период съответната сума не е била на негово разположение, и от друга страна, да се насърчи длъжникът да изпълни своевременно задълженията си. Освен това Комисията подчертава, че плащането на лихви произтича от нарушаването на задълженията, уредени от общностното право, независимо от това дали Общността действително е претърпяла някаква вреда.

45. Относно процедура № 2006/2266, Комисията твърди, че отправното митническо учреждение трябвало да получи плащане на митата след изтичане на срока по член 11 от Конвенцията ТИР. Тъй като отправното митническо учреждение не е получило доказателство за уравняване на транзитната операция в срок от петнадесет месеца от датата, на която е получило карнета ТИР, тази операция следва да се счита за нередовна, вследствие на което е възникнало митническо задължение. В този случай държавата членка трябвало да осчетоводи правото на Общността върху собствените ресурси по силата на член 2 от Регламент № 1552/89 веднага след като компетентните административни органи са в състояние да изчислят размера на правата. Следователно италианските власти е трябвало по силата на член 6, параграф 2, буква а) от Регламент № 1552/89 да впишат правата на Общността върху собствените ресурси най-късно на първия работен ден след 19-о число на втория месец, следващ месеца, през който е било констатирано правото.

Комисията добавя, че тези органи е трябвало на основание член 11, параграф 2 от Конвенцията ТИР да отправят искане за плащането на посочените суми възможно най-бързо, три месеца след датата, на която гарантиращата асоциация е била уведомена, че карнетът ТИР не е бил приключен.

46. *Италианската република* твърди, на първо място, че по нейно мнение не са изпълнени условията за възникването на задължение за плащане на лихви за забава по силата на член 11 от Регламент № 1150/2000. По силата на тази разпоредба за всяко забавяне при вписването по сметката се дължат лихви, но според нея в случая не е установено никакво задължение.

47. Италианската република подчертава, че в конкретния случай Общността не е претърпяла никакви финансови вреди от закъснялото уравняване на митническите операции и следователно на това основание също не е налице задължение за плащане на лихви за забава. Ако в настоящия случай се искаше плащането на лихви за забава, те биха имали санкционен характер, какъвто не би следвало да имат. Лихвите за забава са свързани с просрочено плащане на дължими суми и тяхната цел е да поправят финансовата загуба, която кредиторът е претърпял поради това, че тази сума не е била на негово разположение. Сама по себе си санкцията е свързана с формално нарушение на определено задължение и не се отнася до конкретна финансова загуба.

48. Италианската република счита, че дело Комисия/Германия [8] и дело Комисия/Нидерландия [9], на които се позовава Комисията в иска си, нямат отношение към настоящото дело, тъй като и в двата случая сумите са били действително дължими. По тези две дела митническото задължение е действително възникнало поради нередовност на транзитни операции и държавите членки ответници не са оспорили този факт. В настоящия случай обаче Комисията иска плащането на акцесорни задължения — лихви за забава следователно при отсъствие на главно задължение, тоест — на митническо задължение.

49. Италианската република твърди също, че спорните транзитни операции са извършени през 1996 г. и 1997 г. в период, през който общностният транзит не е функционирал добре. По тази причина в случаите, в които не е имало данни за нередовност на митническите операции, италианските власти не са събирали незабавно митата, за да избегнат положения, при които би се наложило да възстановяват погрешно внесени суми. През този период, Европейският парламент е създал специална комисия, чиито две задачи са били изграждането на по-съгласувана система за предаване на документи за транзит и компютризацията на митническите процедури.

8 — Посочено по-горе в бележка под линия 7, точка 81.
9 — Посочено по-горе в бележка под линия 7, точка 72.

VI — Съображения на генералния адвокат

А — *Въведение*

50. По настоящото дело Комисията иска да се установи, че Италианската република не е изпълнила задълженията си, като е отказала да плати лихви за забава вследствие на забавено вписване на собствените ресурси по сметка на Общността, в случай при който стоката е достигнала навреме до получаващото митническо учреждение, но доказателството за това е представено в отправното митническо учреждение със закъснение.

51. В настоящото заключение, на първо място, ще се спра на въпроса за периода, за който се отнася искът на Комисията, преди накратко да разгледам режима външен транзит и в заключение да анализирам основателността на иска на Комисията. В рамките на анализа на основателността на иска на Комисията, ще се спра на три принципни въпроса: на първо място, дали в конкретния случай е възникнало митническо задължение? На второ място, дали в конкретния случай италианските власти са имали задължение за вписване по сметка на правото на Общността върху собствените ресурси? И на трето място, с оглед обстоятелствата по това дело, дали Италианската република е била длъжна да плати лихви за забава?

Б — *Период, за който се отнася искът на Комисията*

52. От представените пред Съда становища на страните не може достатъчно ясно да се установи през кой период са извършени нарушенията и на кой период се позовава Комисията в иска си. В него тя твърди единствено че контролът на собствените ресурси е проведен през април 1994 г. Обратно, Италианската република твърди в писменото си становище, че контролът е проведен през 1993 г., 1994 г., 1995 г. и 1996 г., но по-нататък в писменото си становище подчертава, че спорните транзитни операции са извършени през 1996 г. и 1997 г.

53. В съдебното заседание Комисията пояснява, че искът ѝ се отнася за нередовности, установени през 1994 г.

B — *Режимът външен транзит*

54. По силата на член 91, параграф 1 от МКО режимът външен транзит разрешава превоз от едно до друго място на митническата територия на Общността без заплащане на мита [10]. Съгласно член 91, параграф 2, букви а) и б) режимът външен транзит може да се осъществи или под режим външен транзит в Общността, или под покритието на карнет ТИР. Член 92 от МКО предвижда, че режимът външен транзит приключва, когато стоките и необходимите документи се представят в получаващото митническо учреждение съгласно разпоредбите за съответния режим.

55. Бих желала също така да посоча, че трябва да се разграничава „приключването“ и „уравняването“ на митническата процедура. Както вече посочих по-горе, митническата процедура приключва, когато стоките и необходимите документи се представят в получаващото митническо учреждение. Независимо от това, митническата процедура се счита за уравнена, когато отправното учреждение получи от получаващото митническо учреждение доказателство за приключване на митническата операция и когато отправното митническо учреждение приключи митническата документация [11]. Следователно по настоящото дело митническата процедура е приключила своевременно, но не е била правилно уравнена. Ще посоча също, че в първоначалната редакция на МКО член 92 включва само определение за приключването на митническата процедура, като първоначалната редакция на член 92 по-късно е допълнена с параграф 2, съдържащ определение за уравняването на процедурата [12].

1. Режимът външен транзит на Общността

56. Външният транзит на Общността е уреден в част втора, дял II, глава 4 от Регламент № 2454/93. Този дял урежда специален режим за външен транзит на Общността във фазите, които включва този режим. Ако пратката в режим външен транзит на Общността не е била представена в отправното митническо учреждение, съгласно член 378 от Регламент № 2454/93 се счита, че е налице

10 — За процедурата по транзит вж. напр. Olbrich, V. Der Zollkodex im Überblick — Eine Einführung in die Systematik. Jehle, München, 1994, p. 31 et sq.; Lyons, T. EC Customs Law. Oxford University Press, Oxford, 2001, p. 306 et sq.; Witte, P. et Wolffgang, H.-M. (ed.). Lehrbuch des Europäischen Zollrechts. 4. ed., Verlag Neue Wirtschafts-Briefe, Herne/Berlin, 2003, p. 145 et sq.. и Berr, C. J. et Trémeau, H. Le droit douanier, communautaire et national. 7. ed., Economica, Paris, 2006, p. 370 et sq.

11 — Вж. в този смисъл Witte, P. (ed.). Zollkodex. C. H. Beck'sche Verlagsbuchhandlung, München, 1994, коментар на член 92, p. 583, който изрично разграничава приключването и уравняването на митническата процедура. За разликата между приключване и уравняване на митническата процедура вж. също Lyons, T. EC Customs Law. Oxford University Press, Oxford, 2001, p. 318.

12 — Член 92 е изменен с член 1, точка 2 от Регламент (ЕО) № 955/1999 на Европейския парламент и на Съвета от 13 април 1999 година за изменение на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета относно режима външен транзит (ОВ L 119, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 11, стр. 200). Параграф 1, който не е изменен съществено, е допълнен с параграф 2: „Митническите органи освобождават режима, когато са в състояние да установят, на основание сравнение на данните, с които разполага митническа служба по изпращане [да се чете: „отправното митническо учреждение“], с тези, с които разполага митническата служба по направление [да се чете: „получаващото митническо учреждение“], че режимът е приключил правомерно“. За коментар, вж. Witte, P. (ed.). Zollkodex. 4. ed. C. H. Beck'sche Verlagsbuchhandlung, München, 2006, коментар на член 92, p. 1008.

нередовност в държавата членка, към която принадлежи отправното митническо учреждение или в държавата членка, към която принадлежи транзитното митническо учреждение на мястото на влизане в Общността, където е дадено съобщение за транзита.

57. Съгласно член 379 от Регламент № 2454/93 в такъв случай отправното митническо учреждение уведомява отговорното лице преди края на единадесетия месец след датата на регистриране на декларацията за общностен транзит и изисква представяне в тримесечен срок на доказателство за редовността на транзитната операция. След изтичане на тримесечния срок отправното митническо учреждение трябва да събере съответните мита, които да впише по сметка в съответствие с член 6 от Регламент № 1552/89, тоест най-късно на първия работен ден след 19-о число на втория месец, следващ месеца, през които е било констатирано правото.

2. Режимът карнет ТИР

58. Конвенцията ТИР е подписана в Женева (Швейцария) на 14 ноември 1975 г.; Италианската република е страна по тази конвенция [13]. Европейската икономическа общност одобрява конвенцията с Регламент (ЕИО) № 2112/78 на Съвета от 25 юли 1978 година [14]. Конвенцията влиза в сила за Общността на 20 юни 1983 г. [15]

59. Съгласно член 4 от Конвенцията ТИР стоките, превозвани под въведения с тази конвенция режим ТИР, не подлежат на заплащане или депозит на вносни или износни мита и такси в транзитните митнически учреждения. За да се ползват тези облекчения, по време на целия превоз стоката трябва да се придружава от единен документ, карнета ТИР, който служи за проверка на редовността на операцията.

60. В случай на неприключване на карнет ТИР, митническата операция не е редовно извършена. В този случай член 11, параграф 1 от Конвенцията ТИР предвижда в срок от една година, считано от датата на оформяне на карнета ТИР, компетентните власти официално писмено да уведомят гарантиращата асоциация за неприключването на карнета ТИР. Искането за заплащане на сумите се изпраща на гарантиращата асоциация съгласно член 11, параграф 2 от Конвенцията ТИР най-рано три месеца, но не по-късно от две години след датата, на която тази асоциация е била

13 — Италианската република е подписала Конвенция ТИР на 28 декември 1976 г., но я е ратифицирала едва на 20 декември 1982 г. Информация относно договарящите страни по конвенцията е достъпна на адрес: http://untreaty.un.org/ENGLISH/bible/englishinternetbible/partI/chapterXI/subchapA/treaty16.asp.

14 — Регламент (ЕИО) № 2112/78 на Съвета от 25 юли 1978 година относно сключване на Митническа конвенция за международен превоз на стоки под знака на карнети ТИР (Конвенция ТИР) от 14 ноември 1975 година в Женева (ОВ L 252, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 1, стр. 197).

15 — Влизане в сила на Конвенция ТИР (ОВ L 31, 1983 г. стр. 13).

уведомена, че карнетът ТИР още не е приключен [16].

61. Ако се установи, че в държава членка е допуснато нарушение или нередовност във връзка с превоз на стоки под покритието на карнет ТИР, съобразно посоченото в член 454 от Регламент № 2454/93 тази държава членка трябва да събере митата и другите евентуални такси в съответствие с разпоредбите на Общността или националните си разпоредби. От момента, в който компетентните органи имат право да искат плащане на митата от гарантиращата асоциация, те трябва да впишат тези права по сметка съгласно член 6 от Регламент № 1552/89. Това означава, че спрямо отношенията между държавата членка и Общността във връзка със собствените ресурси и вписването на тези ресурси по сметка на Общността се прилага общностното право. Ето защо по настоящото дело са приложими и разпоредбите на общностното право относно собствените ресурси за вписването по сметка на собствените ресурси, възникнали от неспазването на Конвенцията ТИР.

16 — Вж. по-специално относно режима външен транзит под покритието на карнет ТИР, напр. Kampf, H.-J. Das Versandverfahren mit Carnet TIR. — Zeitschrift für Zölle und Verbrauchsteuern, No. 6/2002, p. 182 и Berr, C. J. et Trémeau, H. Le droit douanier, communautaire et national. 7. ed., Economica, Paris, 2006, p. 385.

Г — *Митническо задължение*

62. Първият въпрос, на който следва да се отговори във връзка със задължението на италианските власти за плащане на лихви за забава, е дали по настоящото дело е възникнало митническо задължение.

63. Във връзка с това следва да се посочи, че е необходимо да се разграничи правното основание за възникването на митническото задължение, и дори обстоятелствата, при които то възниква, от правното основание или обстоятелствата, при които възниква задължението на държавата членка да впише по сметка собствените ресурси на Общността [17]. Отношенията между държавите членки и предприятията относно митническите декларации, установяването и събирането на вносни и износни мита се уреждат от митническите разпоредби [18]. От своя страна, отношенията между Общността и държавите членки във връзка с вписването по сметка и предоставянето на разположение на

17 — По този повод следва да се добави, че митата не са единственият източник на собствени средства за Общността. Собствените средства произхождат и от вноска, получавана въз основа на брутния национален продукт на държавите членки или на ДДС. За повече подробности относно собствените ресурси на Общността вж. Messal, R. et Klein, A. Finanzlasten und Eigenmittelstruktur der Europäischen Gemeinschaft. — Europäisches Wirtschafts- und Steuerrecht, Beilage zu No. 11/1993, p. 1 et sq.; Aubert, M.-H. Rapport: Système des ressources propres des Communautés européennes, Assemblée nationale (documents d'information de l'Assemblée nationale. Onzième législature, No. 3436), Paris, 2001. За митата като източник на собствените ресурси вж. напр. Meermagen, B. Beitrags- und Eigenmittelsystem — Die Finanzierung inter- und supranationaler Organisationen, insbesondere der Europäischen Gemeinschaften. Beck, München, 2002, p. 152. За възможните нови източници на собствени ресурси вж. Plasschaert, S. Towards an Own Tax Resource for the European Union? Why? How? And when? — European Taxation, No. 11/2004, p. 470 et sq.

18 — Вж. заключението на генералния адвокат Geelhoed по дело Комисия/Дания (Решение от 15 ноември 2005 г., C-392/02, Recueil, стр. I-9811), точка 62; вж. също заключението ми от 10 юли 2007 г. по дело Комисия/Дания (Решение от 18 октомври 2007 г., C-19/05, Сборник, стр. I-8597), точка 65.

собствените ресурси се уреждат от разпоредбите за собствените ресурси.

64. В своя иск Комисията твърди, че когато отправното митническо учреждение не получи доказателство за уравняване на митническата процедура в предвидения срок, митническата операция следва да се счита за нередовна, което води до възникване на митническо задължение. Обратно, Италианската република изтъква, че митническото задължение изобщо не е възникнало, тъй като пратката е представена своевременно в получаващото митническо учреждение; според Италианската република обстоятелството, че получаващото митническо учреждение е изпратило със закъснение удостоверението за редовността на митническата операция, не води до възникване на митническо задължение.

65. Като се имат предвид тези съображения, на първо място трябва да се изясни фактическата обстановка по настоящото дело. Отправното митническо учреждение е определило срок за представяне на стоката в получаващото митническо учреждение [19]. Стоката е представена своевременно в получаващото митническо учреждение, но то не е изпратило незабавно до отправното митническо учреждение документите, доказващи това обстоятелство [20].

66. В член 379, параграф 1 от Регламент № 2454/93 се посочва, че отправното митническо учреждение следва да уведоми отговорното лице, ако „пратка[та] не бъде представена в получаващото митническо учреждение“. При буквално и стриктно тълкуване тази разпоредба със сигурност не урежда случая по настоящото дело, в който стоката е представена своевременно в получаващото митническо учреждение, но отправното митническо учреждение не е уведомено за това. Въпреки това считам, че тази разпоредба следва да се разглежда от позицията на отправното митническо учреждение, и в този смисъл, ако не е уведомено своевременно за представянето на стоката, това учреждение трябва да приеме, че тя не е била представена в получаващото митническо учреждение [21]. Ако бъде възприето друго тълкуване на член 379, параграф 1 от Регламент № 2454/93, процедурата за доказване на редовността на транзитната операция по смисъла на параграф 2 би изгубила смисъл. Ако параграф 1 от този член уреждаше единствено случаи, при които стоката действително не е представена в получаващото митническо учреждение, не би било възможно след това да се доказва, че тя всъщност е била представена в получаващото митническо учреждение. Тези доводи се подкрепят от член 380, буква а) от Регламент № 2454/93, съгласно който като доказателство за редовността на транзитната операция може да се представи „документ, заверен от митническите служби, който удостоверява, че въпросните стоки са били представени в получаващата митница [да се чете: „получаващото митническо учреждение“]“.

19 — Член 348, параграф 1 от Регламент № 2454/93 предвижда наред с другото, че отправното митническо учреждение „определя срока, в който стоките трябва да бъдат представени в получаващата митница [да се чете: „получаващото митническо учреждение“]“.

20 — По силата на член 356, параграф 2 от Регламент № 2454/93 получаващото митническо учреждение „отразява върху копията [да се чете: „екземплярите“] на документа Т1 подробности за извършените проверки и *незабавно* изпраща едно копие [да се чете: „екземпляр“] до отправната митница [да се чете: отправното митническо учреждение], като запазва другото копие [да се чете: „екземпляр“]“ (курсивът е мой).

21 — Witte, P. (ed.). Zollkodex. C. H. Beck'sche Verlagsbuchhandlung, München, 1994; в коментара на членове 378—380 от Регламент № 2454/93, p. 570 се посочва, че тези разпоредби се прилагат, ако стоката не е достигнала до получаващото митническо учреждение или ако не е доказано, че митническата процедура е приключила и че в този случай трябва да се изхожда от принципа, че стоката е пусната в свободно обращение на икономическата територия на Общността.

67. Тъй като обаче от гледна точка на отправното митническо учреждение пратката не е била представена в получаващото митническо учреждение, отправното митническо учреждение следва да изиска от отговорното лице удостоверение за редовността на транзитната операция. Считам, че ако такова удостоверение не е поискано от отговорното лице, последствията от този пропуск за отправното митническо учреждение (а не за отговорното лице) са същите, както ако не е получено удостоверение за редовността на транзитната операция от страна на отговорното лице — по силата на член 2 от Регламент № 1552/89; така възниква правото на Общността върху собствените ресурси и вследствие на това — задължението на отправното митническо учреждение да го впише по сметка на Общността.

68. От посочените от Комисията дела Комисия/Германия [22] и Комисия/Нидерландия [23] е видно, че когато „пратките, поставени под режим външен общностен транзит, не са представени в получаващото митническо учреждение в посочения от отправното митническо учреждение срок, се предполага, че е възникнало митническо задължение и че длъжник по него е отговорното лице“ [24]. В заключенията си по двете дела генералният адвокат Stix-Hackl защитава същата теза, според която, в случай че пратката не е представена своевременно в получаващото митническо учреждение, член 378, параграфи 1 и 2 от Регламент № 2454/93 създава „законова презумпция“ за възникването на митническото задължение и за качеството длъжник на отговорното лице [25]. Тази съдебна практика може да се приложи по аналогия и в случая, при който отправното митническо учреждение няма доказателство, че стоката е била представена в получаващото митническо учреждение.

69. Ето защо, за разлика от твърденията на Комисията по настоящото дело, не може да се приеме, че в действителност е възникнало митническо задължение. След изтичане на срока, определен от отправното митническо учреждение за представяне на стоката в получаващото митническо учреждение, възниква единствено *презумпция* за митническо задължение [26]. Тази презумпция е оборима (praesumptio iuris tantum), тоест възможно е тя да бъде оборена, ако заинтересованото лице докаже, че митническата операция е била правилно уравнена. В този случай доказателствената тежест се носи от лицето, което оспорва презумпцията [27]. По въпроса кой има право да оспорва презумпцията, трябва да се разграничат две възможности.

70. Първата възможност е отправното митническо учреждение да изиска от отговорното лице доказателство за редовността на транзитната операция в съответствие с член 379, параграф 2 от Регламент № 2454/93. В този случай, както

22 — Посочено по-горе в бележка под линия 7.

23 — Посочено по-горе в бележка под линия 7.

24 — Посочените по-горе Решение по дело Комисия/Германия, точка 81 и Решение по дело Комисия/Нидерландия, точка 72.

25 — Заключение на генералния адвокат Stix-Hackl, представено на 13 юли 2004 г. по дело Комисия/Нидерланция, посочено по-горе, точка 53.

26 — Становището, че става дума за презумпция за митническо задължение, се застъпва в доктрината и от Dulmet, A. Dette douanière et ressources propres des Communautés. — Europe, No. 206/2005, p. 22.

27 — Вж. например Henninger, M. Die Frage der Beweislast im Rahmen des UN — Kaufrechts —. Zugleich eine rechtsvergleichende Grundlagenstudie zur Beweislast. VVF, München, 1995, p. 53.

посочва и генералният адвокат Stix-Hackl в точка 49 от заключението си по дела Комисия/Нидерландия и Комисия/Германия [28], отговорното лице може в срок от три месеца след датата на уведомлението за нередовността на транзитната операция да оспори презумпцията за наличие на митническо задължение, като докаже че нередовността не е следствие от неговото поведение. След изтичане на този срок, отговорното лице няма право повече да оспорва презумпцията за митническо задължение, която вече може да бъде оборена само от митническите органи, като докажат, че стоката е представена своевременно в получаващото митническо учреждение. Втората възможност е отправното митническо учреждение да не изиска такива доказателства от отговорното лице. В този случай считам, че отговорното лице, както и митническите органи могат да оспорят презумпцията за наличие на митническо задължение дори и след изтичане на четиринадесетмесечния срок от поставянето на стоката под режим транзит.

71. Ето защо по настоящото дело следва да се приеме, че е налице презумпция за митническо задължение, която е била оборена, тъй като получаващото митническо учреждение е представило на отправното митническо учреждение доказателство, че стоката е пристигнала своевременно в получаващото митническо учреждение.

28 — Заключение на генералния адвокат Stix-Hackl, посочено по-горе в бележка под линия 25.

Д — *Задължение за вписване на правото по сметката за собствени ресурси на Общността*

72. Вторият въпрос, на който следва да се отговори, е дали италианските власти са имали задължение да впишат собствените ресурси по сметката на Общността. Член 2 от Регламент № 1552/89 и член 2 от Регламент № 1150/2000 са от значение за констатиране на правото на Общността върху собствените ресурси.

73. В своя иск Комисията се позовава както на Регламент № 1552/89, така и на Регламент № 1550/2000, с който, считано от 31 май 2000 г., е заменен първият регламент. Следователно първо трябва да се изясни кой от двата регламента намира приложение по настоящото дело [29]. Що се отнася до прилагането на разпоредбите на двата регламента, следва да се отбележи, че когато общностното законодателство е изменено в хода на процедурата, предхождаща съдебното производство, Комисията може да поиска да бъде установено неизпълнение на задължения, произтичащи от разпоредбите на първоначално действащата правна уредба, които са изменени впоследствие, ако разпоредбите са запазени в новата правна уредба [30]. Обратно, предметът на спора не би могъл да се разпростре спрямо задължения, които произтичат от новите разпоредби, които нямат съответствие в първоначал-

29 — Комисията е приела мотивираните становища по двете дела след влизане в сила на новия регламент; в процедурата за нарушения № 2003/2241 мотивираното становище е прието на 5 юли 2005 г., а в процедурата за нарушения № 2006/2266 — на 12 октомври 2006 г.

30 — Вж. напр. Решение от 12 юни 2003 г. по дело Комисия/Италия (C-363/00, Recueil, стр. I-5767, точка 22).

ната редакция на съответния акт, тъй като това би означавало съществено процесуално нарушение на правилата относно производството за установяване на неизпълнението на задължения [31].

74. Член 2 от Регламент № 1552/89 е заменен с член 2 от Регламент № 1150/2000. Член 2 от Регламент № 1552/89 предвиждаше, че правото на Общността върху собствените ресурси се констатира незабавно след като компетентното национално учреждение уведоми длъжника за дължимата сума; длъжникът се уведомява незабавно след като стане известен и компетентният административен орган е в състояние при спазване на всички общностни разпоредби в тази област да изчисли размера на правото. От своя страна, член 2 от Регламент № 1150/2000 предвижда, че правото на Общността върху собствените ресурси се констатира веднага *след като са изпълнени условията*, предвидени в митническите регламенти за вписване на правото по сметките и след уведомяване на длъжника. Следователно текстът на член 2 е изменен с влизането в сила на новия регламент, като по тази причина в настоящото дело следва да се съобразим с разпоредбите на първоначалния регламент.

75. В съдебното заседание италианското правителство обяснява, че италианските власти не са уведомили отговорното лице за дължимата сума. Независимо от това обстоятелство, правото на Общността върху собствените ресурси при всички положения е възникнало, когато са изтекли сроковете по член 379 от Регламент №2454/93, тоест най-късно след изтичането на четиринадесетмесечния срок от представянето на стоката в отправното митническо учреждение. В случаите по Конвенцията ТИР това право на Общността е възникнало, когато са изтекли сроковете по член 11 от Конвенцията, тоест една година и три месеца, или общо петнадесет месеца, но не по-късно от три години след оформянето на карнета ТИР.

76. Италианските власти е трябвало да впишат по сметка правото на Общността върху собствените ресурси на основание член 6, параграф 2, буква а) от Регламент № 1552/89, който предвижда, че правата, констатирани в съответствие с член 2, се вписват по сметките най-късно на първия работен ден след 19-о число на втория месец, следващ месеца, през които е било констатирано правото. Член 3, буква а) от Регламент № 1150/2000 съдържа разпоредба, идентична с тази на член 2, буква а) от Регламент № 1552/89; поради това, предвид горепосочените принципи, е възможно да се приложи и последният. От съдебната практика е видно, че дори да ги оспорват, държавите членки не могат да се освободят от задължението да констатират вземанията, предвид опасността да се допусне финансовото равновесие на Общността да бъде нарушено от поведението на държава членка [32]. Държавите членки се освобождават от задължението да предоставят сумите на разположение на Комисията само ако поради форсмажорни

31 — Решение по дело Комисия/Италия, посочено по-горе, точка 22 и Решение от 5 октомври 2006 г. по дело Комисия/Белгия (C-275/04, Recueil, стр. I-9883, точка 35).

32 — Решение от 16 май 1991 г. по дело Комисия/Нидерландия (C-96/89, Recueil, стр. I-2461, точка 37), Решение от 15 юни 2000 г. по дело Комисия/Германия (C-348/97, Recueil, стр. I-4429, точка 64) и Решение от 15 ноември 2005 г. по дело Комисия/Дания (посочено по-горе в бележка под линия 18, точка 60).

причини тези суми не са били събрани или ако се окаже, че събирането е невъзможно в дългосрочен план поради причини, които не могат да се вменят на държавите членки [33].

77. След изтичането на посочените по-горе срокове презумпцията за митническо задължение е достатъчна, за да възникне задължение за вписване по сметка на правото на Общността върху собствените ресурси. Следователно от тази гледна точка не е от значение дали отправното митническо учреждение знае със сигурност, че за отговорното лице е възникнало митническо задължение. От гледна точка на митническото учреждение това митническо задължение се счита за възникнало и то следва по силата на тази презумпция да впише по сметка правото на Общността върху собствените ресурси. Следователно анализът от гледна точка на отговорното лице, на който се основава италианското правителство в становището си, не е от решаващо значение по настоящото дело — обстоятелството, че de facto по отношение на него не е възникнало митническо задължение по силата на член 204 от МКО, играе важна роля за отправното митническо учреждение само когато при сравняване на митническите документи това учреждение установи, че няма нередовност при митническата операция и уравни митническата процедура. Ето защо може да се приеме, че отговорното лице е изпълнило задължението си в рамките на режима външен транзит, когато е представило стоката и съответните документи в получаващото митническо учреждение, докато отправното митническо учреждение е изпълнило задължението си, когато е сравнило митническите документи и е установило, че няма нередовност в транзитната процедура.

78. Следователно италианските власти са имали задължението за вписване по сметката за собствени ресурси на Общността.

Е — *Лихви за забава*

79. Третият въпрос, който е от решаващо значение за настоящото дело, е дали държавата членка, към която принадлежи митническото учреждение и която е била длъжна да впише по сметка правото на Общността върху собствените ресурси, трябва да плати лихви за забава, считано от деня, в който е възникнало задължението за вписване на тези ресурси по сметка на Общността, до деня, в който е оборена презумпцията за наличието на митническо задължение. Задължението на държавата членка за вписване по сметката на Общността, произтичащо от отношенията ѝ с Общността, съответства на счетоводното задължение на митническото учреждение за осчетоводяване на собствените ресурси, произтичащо от митническите правоотношения. Следователно държавата членка дължи лихви за забава за периодите, през които собствените ресурси на Общността би трябвало да са вписани по сметка, ако митническите органи на държавата членка своевременно ги бяха осчетоводили.

33 — Решение от 15 ноември 2005 г. (посочено по-горе в бележка под линия 18, точка 66); вж. също заключението ми, представено на 10 юли 2007 г. по дело Комисия/Дания (Решение от 18 октомври 2007 г., посочено по-горе в бележка под линия 18), точка 74.

80. По отношение на лихвите за забава член 11 от Регламент № 1552/89 предвижда, че държавата членка дължи лихва за *„[в]сяко забавяне* [34] на вписванията по сметката“ за собствени ресурси на Общността. Член 11 от Регламент № 1150/2000 съдържа идентична разпоредба. Освен това от съдебната практика е видно, че е налице неразривна връзка между задължението за констатиране на собствените ресурси на Общността, които да бъдат вписани по сметката на Комисията в определения срок, от една страна, и задължението за внасяне на лихви за забава [35], от друга. Лихви могат да се дължат независимо от причината за забавянето при вписването на тези ресурси по сметката на Комисията [36]. Следователно съгласно съдебната практика не е необходимо да се прави разлика между положението, при което държавата членка констатира собствените ресурси, без да ги впише по сметка, и положението, при което държавата членка просто е пропуснала да констатира собствените ресурси [37].

81. Считам, че тези принципи обаче са приложими само когато действително съществува митническо задължение или поне само доколкото има презумпция, че е налице такова задължение и следователно че собствените ресурси са действително дължими. Прилагането на тези принципи обаче е невъзможно, след като е доказано, че в действителност не съществува митническо задължение, вследствие на което престава да съществува правото на Общността за вписване на собствени ресурси и дори правото върху вече вписаните собствени ресурси.

82. Тук е мястото да се представи по-подробно връзката между правната уредба на отношенията между държавата членка и предприятията (митнически правоотношения) и правната уредба на отношенията между държавата членка и Общността (отношенията във връзка със собствените ресурси на Общността). От гледна точка на общата защита на финансовите интереси на Общността тази защита не произтича от създаването на митнически съюз, а обратно, става дума за самостоятелна цел, прогласена в дял II (Финансови разпоредби) на част пета от Договора за ЕО, а не в част трета, която урежда политиките на Общността, сред които в глава 1 от дял I [38] е митническият съюз. Въпреки това, както посочва генералният адвокат Geelhoed в заключението си по дело Комисия/Дания, между митническите разпоредби и разпоредбите относно собствените ресурси на Общността съществува връзка, в смисъл че по силата на митническите разпоредби компетентните национални митнически органи трябва да изчислят, установят и съберат митническите задължения в качеството им на

34 — Курсивът е мой.

35 — Вж. Решение от 16 май 1991 г. по дело Комисия/Нидерландия (посочено по-горе в бележка под линия 32, точка 38), Решение от 14 април 2005 г. по дело Комисия/Германия (посочено по-горе в бележка под линия 7, точка 45) и Решение от 15 ноември 2005 г. по дело Комисия/Дания (посочено по-горе в бележка под линия 18, точка 67).

36 — Вж. Решение от 16 май 1991 г. по дело Комисия/Нидерландия (посочено по-горе в бележка под линия 35, точка 38), Решение от 15 ноември 2005 г. по дело Комисия/Дания (посочено по-горе в бележка под линия 18, точка 67), Решение по дело Комисия/Белгия (посочено по-горе в бележка под линия 31, точка 74) и Решение от 5 октомври 2006 г. по дело Комисия/Белгия (C-378/03, Recueil, стр. I-9805, точка 53).

37 — Вж. Решение от 16 май 1991 г. по дело Комисия/Нидерландия (посочено по-горе в бележка под линия 32, точка 38) и Решение от 15 ноември 2005 г. по дело Комисия/Дания (посочено по-горе в бележка под линия 18, точка 67).

38 — Вж. в този смисъл Решение от 18 ноември 1999 г. по дело Комисия/Съвет (C-209/97, Recueil, стр. I-8067, точка 29). В правната теория вж. Lyons, T. EC Customs Law. Oxford University Press, Oxford, 2001, 52—53.

собствени ресурси [39]. След това държавите членки трябва да предприемат всички необходими мерки, за да предоставят на разположение на Общността собствените ресурси, върху които тя има право, и могат да се освободят от това задължение само ако поради форсмажорни причини тези суми не са били събрани или ако се окаже, че събирането е невъзможно в дългосрочен план поради причини, които не могат да се вменят на държавите членки [40].

83. В определени конкретни случаи може да се разграничи изцяло митническото правоотношение и отношението във връзка със собствените ресурси на Общността. Съдът е разгледал такъв случай по дело De Haan [41]. По това дело Съдът е признал съществуването на разлика между задължението за констатиране на правото на Общността върху собствените ресурси и компетентността на държавите членки да събират митническото задължение от отговорното лице. В точка 34 от решението си, Съдът приема, че неспазването от митническите органи на сроковете, установени в митническата правна уредба на Общността, може да доведе до плащане на лихви за забава от държава членка в полза на Общностите в рамките на предоставянето на собствените ресурси на разположение и че това не поставя под въпрос нито изискуемостта на митническото задължение, нито правото на тези органи да пристъпят към последващо събиране. В последващата си практика Съдът запазва разбирането, че ако поради грешка на митническите органи на държава членка длъжникът се е освободил от задължението да заплати съответните мита, това не засяга задължението на въпросната държава членка да внесе сумата на собствените ресурси и лихви за забава при несвоевременно вписване по сметката за собствени ресурси [42].

84. Въпреки това е налице съществена разлика между случая, при който съществува митническо задължение и държавата членка *не може да го събере* поради грешка на своите митнически органи, и случая, при който a posteriori се оказва, че *не съществува* митническо задължение, както е в настоящия случай. Ето защо принципите, развити от Съда по дело De Haan [43], не могат да се приложат към настоящото дело.

85. Ето защо в случая не може да се твърди, че след като за държавата членка е възникнало задължението за вписване по сметка за собствените ресурси на Общността, отношението между държавата членка и Общността става напълно независимо от връзката между държавата членка и отговорното лице. Комисията

39 — Вж. точка 62 от заключението на генералния адвокат Geelhoed по дело Комисия/Дания (Решение от 15 ноември 2005 г., посочено по-горе в бележка под линия 18). В правната теория Berr, C. J. и Natarel, E. поддържат тезата, че за събирането на митата на първо място се прилагат митническите разпоредби, докато разпоредбите относно собствените ресурси се прилагат едва във фазата след събирането на митата. Вж. Berr, C. J. et Natarel, E. Chronique de jurisprudence du Tribunal et de la Cour de justice des Communautés européennes — Échanges commerciaux. — Journal du droit international, No. 2/2007, p. 633.

40 — Вж. член 17, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1552/89 и от Регламент № 1150/2000. В съдебната практика вж. например Решение от 15 ноември 2005 г. по дело Комисия/Дания (посочено по-горе в бележка под линия 18, точка 66). В правната теория вж. Meisse, É. Application du système des ressources propres des Communautés. — Europe, No. 346/2006, p. 9.

41 — Решение от 7 септември 1999 г. (C-61/98, Recueil, стр. I-5003).

42 — Вж. в този смисъл Решение от 15 ноември 2005 г. по дело Комисия/Дания (посочено по-горе в бележка под линия 18, точка 63). Вж. също точка 61 от заключението ми от 10 юли 2007 г. по дело Комисия/Дания (Решение от 18 октомври 2007 г., посочено по-горе в бележка под линия 18).

43 — Решение, посочено по-горе в бележка под линия 41.

също признава имплицитно, че тези режими остават свързани дори и след пораждането на задължението за вписване на собствените ресурси по сметка на Общността. Ако Комисията приемаше, че задължението за вписване по сметката за собствени ресурси продължава да съществува и след като впоследствие се окаже, че не е възникнало митническо задължение, с иска си тя би поискала да бъде установено неизпълнението на задължение поради невписване на тези ресурси по сметка на Общността. В доводите си обаче Комисията твърди обратното, а именно че ако се установи, че няма митническо задължение, няма и задължение за вписване по сметката за собствени ресурси.

86. Има и допълнително основание, поради което не би могло да съществува абсолютна независимост на режима на собствените ресурси от режима по митническото право. Всъщност член 236 от МКО предвижда, че възстановяване на вносните или износните сборове се извършва, „когато се установи, че в момента на плащането размерът на сборовете не е бил дължим“ [44]. В своята практика Съдът също приема, че отговорното лице може да иска възстановяване на внесените суми, ако се окаже, че митническата операция е уравнена правилно [45]. Следователно, ако отговорното лице може да поиска от държавата членка възстановяването на неправилно внесените суми, а за нея, независимо от това, остава задължението да впише тези средства по сметка на Общността, тази държава членка би трябвало да плати една и съща сума два пъти — веднъж на Общността и веднъж на отговорното лице. Според мен обаче такава не може да е целта нито на митническото законодателство, нито на законодателството относно собствените ресурси на Общността.

87. Ето защо трябва да приемем, че в деня, в който е оборена презумпцията за наличието на митническо задължение, е доказано и неправилното вписване на собствените ресурси по сметка на Общността. Обстоятелството, че националните митнически органи са имали задължението да осчетоводят собствените ресурси към момента, в който все още действа презумпцията за митническо задължение, не би могло да промени този извод.

88. Погасяването на правото на Общността върху собствените ресурси обаче има и значителни последици за лихвите, които държавата членка евентуално би дължала вследствие на забавеното вписване на тези собствени ресурси по сметка. Считам, че в това отношение следва да се приеме, че с погасяването на правото на Общността върху тези собствени ресурси, се погасява и правото ѝ върху лихвите за забава вследствие на евентуалното закъсняло вписване по сметка на собствените ресурси. В подкрепа на този извод могат да се изложат множество доводи.

44 — По силата на член 236, параграф 2 отговорното лице може да поиска възстановяване на митата в срок от три години, считано от датата на уведомлението за посочените мита. Във връзка с това право на отговорното лице вж. също Lyons, T. EC Customs Law. Oxford University Press, Oxford, 2001, p. 411; Lux, M. Guide to Community Customs Legislation. Bruylant, Bruxelles, 2002, p. 494; Berr, C. J. et Trémeau, H. Le droit douanier, communautaire et national. p. 237 et sq.

45 — Вж. в този смисъл Решение от 14 април 2005 г. по дело Комисия/Германия (посочено по-горе в бележка под линия 7, точка 88).

89. Задължението за вписване по сметка на собствените ресурси и задължението за плащане на лихви за закъсняло вписване по сметката са едно спрямо друго в отношение на главно и акцесорно задължение. Тъй като вече не съществува задължение за вписване по сметката, тоест главно задължение, съгласно принципа accessorium sequitur principale, отпада и акцесорното задължение за плащане на лихви за забавеното вписване по сметката. Лихвите за забава са характерен за гражданското право институт, но per analogiam основните принципи, свързани с този институт, могат да се приложат в областта на митническото право, което, както и правната уредба на собствените ресурси на Общността, спада към публичното право. Ако по аналогия се позовем на гражданското право, ще установим, че плащането на лихви е свързано винаги с плащането на главното задължение.

90. Вторичното право на Общността, приложимо по отношение на лихвите за забава, се основава на принципа за акцесорния характер на лихвите [46]. Този принцип е признат в правото на много от държавите — членки на ЕС [47]. Акцесорният характер на лихвите следва и от документите на различни експертни групи за унифициране на европейското право и на международноправните актове. Например в член III.-3:708(1) от проекта за Обща референтна рамка (Draft Common Frame of Reference) се посочва, че длъжникът трябва да плати лихви за забава, ако е просрочил плащането на определена сума пари [48]. Член 4.507(1) от Принципите на европейското договорно право (Principles of European Contract Law) [49] съдържа подобна разпоредба. В член 78 от Конвенцията за международната продажба на стоки също се посочва, че една от страните има право да иска лихви за забава, ако другата страна забави плащането на цената или на друга сума [50]. В нито един от тези актове не е уреден случай, при който кредиторът би имал право да иска лихви за забава дори когато вече не съществува задължение за плащане на дължимата сума.

46 — Вж. Директива 2000/35/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 юни 2000 година относно борбата със забавяне на плащане по търговските сделки (ОВ L 200, стр. 35; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 226), която в член 3, параграф 1, буква в), подточка ii) предвижда, че „кредиторът е в правото си да изисква лихви за забава, доколкото [...] той не е получил дължимата сума в срок“. Следователно сумата следва да е действително дължима, за да може кредиторът да иска плащането на лихви за забава.

47 — Да посочим само няколко законодателства, в които този принцип е в сила, тъй като лихви се дължат само за забава при действителното плащане на определена сума: белгийското право (член 1153 от Code civil); чешкото право (член 121, параграф 3 и член 517, параграф 2 от Občanský zakonik); естонското право (член 113, параграф 1 от Võlaõigusseadus); френското право (член 1153 от Code civil); италианското право (член 1224 от Codice civile); германското право (член 288, параграф 1 от Bürgerliches Gesetzbuch); португалското право (член 561 от Código civil); румънското право (членове 1082—1089 от Cod civil); словенското право (член 378 от Obligacijski zakonik); и испанското право (член 1108 от Código civil).

48 — Член III.-3:708 (1) от проекта за Обща референтна рамка гласи: „If payment of a sum of money is delayed, whether or not the non-performance is excused, the creditor is entitled to interest on that sum [...]“. Вж. Bar et al. (ed.). Principles, Definitions and Model Rules of European Private Law — Draft Common Frame of Reference (DCFR). Interim Outline Edition, Munich, 2008, p. 170. Към настоящия момент Общата референтна рамка не е част от действащото общностно право.

49 — Член 4.507(1) от Principles of European Contract Law гласи: „If payment of a sum of money is delayed, the aggrieved party is entitled to interest on that sum [...]“. Вж. Lando, O. et Beale, H. (ed.). Principles of European Contract Law. Part I: Performance, Non-performance and Remedies. Kluwer Law International, The Hague, London, Boston, 1995, p. 212. Към настоящия момент Принципите на европейското договорно право не са част от действащото общностно право.

50 — Конвенция на Организацията на обединените нации относно договорите за международна продажба на стоки, съставена на 11 април 1980 г., в сила от 1 януари 1988 г.

91. Гражданскоправните отношения са в действителност двустепенни отношения между главното и акцесорното задължение, тъй като длъжникът, който е в забава, трябва да плати лихви за забава пряко въз основа на главното задължение. Напротив, по настоящото дело отношенията са тристепенни: първо възниква митническото задължение, след това задължението за вписване на определената сума по сметката за собствени ресурси и накрая, лихвите за забава, които следва да се платят с оглед на забавеното вписване на тези суми по сметката. Считам обаче, че наличието на такова тристепенно отношение не може да промени извода, че по настоящото дело Общността няма право да получи лихви за забава. Правото на Общността върху собствените ресурси отпада при оборване на презумпцията за възникване на митническо задължение, тъй като правният режим, който урежда собствените ресурси на Общността, не е дотолкова независим от митническото право, че възникналото при тези обстоятелства задължение да бъде напълно самостоятелно.

92. Относимостта на доводите относно акцесорния характер на лихвите за забава се потвърждава от обстоятелството, че логиката на тези доводи може да се приложи и по настоящото дело, тоест когато обратно на дадения случай, собствените ресурси са вписани по сметка, макар и със забава, и държавата членка е платила лихви поради закъснялото вписване по сметка, но след вписването се установи, че не е налице митническо задължение. Както вече посочих в заключението си по дело Комисия/Дания, когато Комисията получи плащане на собствени ресурси, на които тя няма право, финансовото равновесие на Общността е променено в ущърб на държавата членка [51]. В този случай би могло да се стигне до прехвърляне на имущество в полза на Общността без правно основание, и следователно до неоснователно обогатяване на Общността [52]. Считам, че ако в този случай собствените ресурси на Общността бяха вписани по сметка със закъснение и ако държавата членка беше платила лихви за това закъсняло вписване, от Общността би могло да се иска връщане на сумата както на собствените ресурси, така и на платените от държавата членка лихви за забава.

93. Както основателно изтъква италианското правителство, задължението за плащане на лихви за забава по настоящото дело би придало на тези лихви санкционен характер. Целта на лихвите за забава може да е и санкционна, тъй като чрез „наказанието“ за всеки ден забава тези лихви целят да принудят длъжника да плати своевременно. Санкционният характер на лихвите обаче е свързан с фактическото

51 — Вж. точка 89 от заключението ми по дело Комисия/Дания (Решение от 18 октомври 2007 г., посочено по-горе в бележка под линия 18).

52 — Пак там.

съществуване на главното задължение [53]. Всъщност с иска си Комисията цели да попълни празнотата в закона, която очевидно съществува по отношение на санкцията за неизпълнение на задълженията на държавите членки за вписване по сметката за собствени ресурси. Несъмнено това усилие на Комисията може да бъде разбрано предвид възможностите за злоупотреба и за избягване на вписването по сметката за собствени ресурси [54], но би било в противоречие с естеството на лихвите за забава, ако всъщност те заменят санкцията за неизпълнение на задължения по общностното законодателство.

94. Считам, че празнотата в общностното законодателство може да бъде преодоляна по различни начини. Комисията може да предложи изменение в законодателството, което да гарантира ефикасна, при това парична, санкция за разглежданото нарушение, която да е независима от плащането на лихви за забава. За сравнение отбелязвам, че в гражданското право по принцип също не е изключена възможността при забавено плащане кредиторът да търси от длъжника и допълнително обезщетение, което не е свързано с плащането на лихви за забава [55]. Следователно и в гражданското право има възможност за допълнителна санкция за нарушение на задължението да се плати своевременно. Освен това Комисията може да предяви срещу държавата членка иск за установяване на неизпълнение на задължения на основание член 226 ЕО поради забавено вписване по сметката за собствени ресурси на Общността. Обстоятелството, че държавата членка не е вписала по сметката тези собствени ресурси в момента, когато вече е имало презумпция за наличието на митническо задължение, според мен, може да се квалифицира като неизпълнение на задължение. Въпросът за неизпълнението на задължението за вписване по сметката към момента, когато все още не е оборена презумпцията за митническо задължение, е различен от въпроса за плащането на лихви, когато тази презумпция е вече оборена.

95. По гореизложените доводи считам, че държавата членка, към която принадлежи митническото учреждение и която е била длъжна да впише по сметка правото на Общността върху собствените ресурси, няма задължение да плаща лихви за забава, считано от деня, в който за държавата членка е възникнало задължението за вписване на тези ресурси по сметката, до деня, в който е оборена презумпцията за наличие на митническо задължение.

53 — Следва да се посочи по този повод, че в правната теория се среща и гледната точка, според която възникването на митническото задължение поради съществено нарушение на процедурата е вече в известен смисъл санкция. Вж. Müller-Eiselt, K. P. Die Entstehung der Zollschuld bei Verstoβ gegen Verfahrensvorschriften nach dem Zollkodex — Das Zollschuldrecht auf dem Irrweg zu einem Sanktionszollrecht? — Zeitschrift für Zölle und Verbrauchsteuern, No. 12/2001, p. 398 и Fuchs, K. Zollschuld — Probleme der Rechtsfolgen und der Abgrenzung. — Zeitschrift für Zölle und Verbrauchsteuern, No. 2/2004, p. 38.

54 — Vervaele, J. A. E. La fraude communautaire et le droit pénal européen des affaires. Presses universitaires de France, Paris, 1994, p. 45 посочва като една от формите на злоупотреба измамата при внос и/или износ на стоки.

55 — Вж. в този смисъл член 4.507(2) от Principles of European Contract Law, който позволява на увреденото лице да претендира освен лихви за забава и обезщетение за допълнителните вреди. Вж. Lando, O. et Beale, H. (ed.). Principles of European Contract Law. Part I: Performance, Non-performance and Remedies. Член III.-3:708(2) от Draft Common Frame of Reference съдържа подобна разпоредба. Вж. von Bar et al. (ed.). Principles, Definitions and Model Rules of European Private Law. Draft Common Frame of Reference (DCFR).

VII — Заключение

96. С оглед на изложените по-горе съображения предлагам на Съда:

— да отхвърли иска, и

— да осъди Комисията на Европейските общности да заплати съдебните разноски.